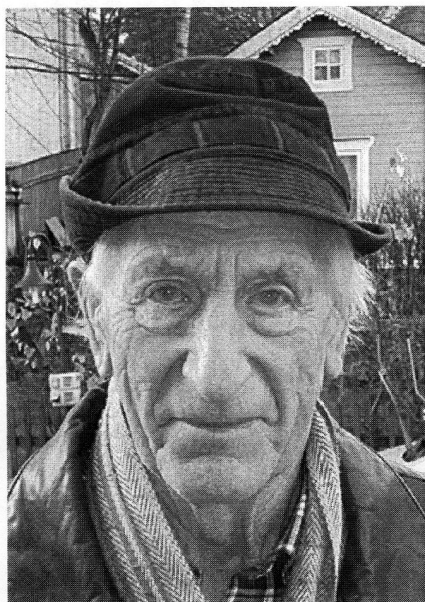

En Dalaröprofil:

Vi träffar "Silver-Kalle"

Dalarö Shimmy har träffat Karl Johansson, allmänt kallad "Silver-Kalle", född, uppväxt och yrkesmässigt verksam på Dalarö hela sitt liv. Instundande juldag fyller han 76 år. Här är hans historia.

Det är lika bra att börja med att förklara varifrån smeknamnet kommer för det undrar alla. En av hans storasysstrar döptes till Stina Gurli och kallades "Gull-Stina" så när Karl kom åtta år senare blev han "Silver-Kalle". Kons-tigare än så var det inte.

Silver-Kalle ser vi kanske oftare i sin flotta cowboyhatt.

Far och farfar grundläggare

Kalles farföräldrar Daniel och Kristina Johansson kom från Värmland och farfar etablerade sig som byggare och grundläggare på Dalarö under senare hälften av 1800-talet. Han byggde ett flertal villor på Dalarö och även en åt familjen på nuvarande Baldersvägen 60. År 1878 köpte han ytterligare ett hus åt familjen längre bort, på det som då också var Baldersvägen, numera Smådalarövägen 9. Villan heter Stentorp och det blev Kalles barndomshem för dit flyttade pappa Gottfrid och mamma Vendela, ursprungligen Ornö-flicka. Gottfrid lärdes upp i pappans yrke och etablerade sig som egen företagare på Dalarö. Han har utfört stora stenarbeten i samhället, bl. a. de vackra stenmurarna på Lyngsåsa och utefter Dalarö Strandväg. Den pampiga stenvuren utefter Baldersvägen 31 med inbyggt garage är också hans verk.

Långt till skolan

Kalle föddes som fjärde barn i familjen och började i Dalarö skola som sexåring, eftersom han är

född så sent på året. Det var lång väg för en sexåring att knalla iväg varje dag till skolan. Han gick utefter stranden vid Vadviken, Idunstigen i dag, för det fanns en ilsken hund på Baldersvägen. På hemvägen skulle han ta med mjölkflaskan från Nor-

Farfar och farmor var värmlänningar.

bergs vid torget och var det så att han glömde den fick han vända tillbaka när han kommit hem. Det fanns flera lärare på skolan men bäst var "Sankan", fröken Sandkvist, tycker Kalle. Efter sju års skola väntade arbetslivet.

Mamma satte honom till arbete tidigt och han började som tolvåring köra ut varor efter skolan

som cykelbud på Smådalarö åt handlaren Jansson vid Skärkarlsedet. Pappan kunde slarva med pengar så varje bidrag till familjens försörjning behövdes. Efter skolåren fick han fast anställning hos Janssons Livs och när han skaffat körkort för motorcykel köpte Jansson in en Harley Davidson med sidovagn. Det gjorde jobbet betydligt enklare för det kunde vara ganska vingligt och tungt att trampa den backiga Smådalarövägen med stora lass.

Varvsarbetare

När Kalle blivit litet äldre fick han jobb på Lindströms båtvarv och där arbetade han sedan hela

tiden fram till pension och hade många trevliga år där. De första åren var det mest fråga om att ta hand om och fernissa träbåtar men när plastbåtarna blev allt vanligare så blev det hans uppgift att reparera och underhålla sådana. Efter pensionen har han haft som hobby att göra översyn och service av aktersnurror hemma i garaget för att göra någon nytta medan hustrun Ingrid jobbat med sitt hantverk som kapellsömmerska i källaren.

Ingrid träffade han så här: midsommaraftonen 1958 var Kalle och dansade på dansbanan, som då låg där sporthallen ligger i dag. Där var också Ingrid som kommit från Tyskland och jobbade som hembiträde hos en Stockholmsfamilj med sommarhus på nuvarande Vasavägen. Det blev tycke med detsamma och de gifte sig året därpå. Tillsammans har de tre barn och sju barnbarn. Alla barnen bor på Dalarö.

Gillar att vara igång

För Kalle är det viktigt att vara ute och röra sig mycket, helst i naturen. När Dalaröpensionärerna tar sina motionsrundor i grupp, den s.k. ”Antikrundan”, möter man honom och även Ingrid ibland om hon har tid. När snön ligger kan man se Kalles skidspår i backen nerför Idunstigen. Där börjar han ofta en runda bort mot Sandemar. Då trivs han.

Kalles pappa Gottfrid spelade fiol tillsammans med en dragspelande kompis. Ett foto som säkert är hundra år.